

Гарант, який нічого не гарантує

Ще 1996 року в нашій газеті досить часто почали з'являтися матеріали під промовистими рубриками «Хто підніме нас з колін?», «То чи йдуть у нас реформи?», «До уваги президента і уряду». Фрагменти однієї з досить типових заміток під останньою рубрикою варто нагадати:

Шановний Леоніде Даниловичу, пане Президенте! Чи до Вас доходить крізь товсті мармурові стіни стогін простих бідних людей? Я Вас дуже прошу, хоч один раз виступити по радіо чи телебаченню... і розповісти про цей новий метод — «крутитися, щоб вижити». Або вже до Конституції внести статтю: «Хочеш жити, умей вертеться». Моя сім'я «вертеться» так вже третій рік.

...Чоловік, буває, впадає у такий відчай, кричить, що руки на себе накладе. Йому треба робити протезування, грошей немає, а він, здорова людина, без зубів не може їсти. Одна з моїх дочок закінчила школу і вже «крутиться» зі мною. У мене вже немає здоров'я тягати ці кляті торби, щоб за «кручені» гроші утримувати сім'ю.

Може Ви, Леоніде Даниловичу, посприяли б, щоб ті, хто дуже непогано влаштувалися, поділилися досвідом по телебаченню, розказали як «крутитися», щоб і ми на себе заробили.

Бо рекламують нам по телевізору відпочинок на Середземному морі, нічні клуби, ресторани і казино — для кого це все?

Вже моя молодша дочка питає: мамо, а у нас президент один для всіх — багатих і бідних?

Ми не просимо милостині. Можемо працювати скільки завгодно. Тільки Бога ради, не принижуйте, дайте нам можливість працювати. Ми не жебраки і не хочемо бути жебраками.

Л. І. Микитенко

Зараз головне питання стоїть прямо: чи взагалі спроможне керівництво нашої держави захистити національні інтереси в особі вітчизняних виробників? Досить уже нам бути дикою периферією для реалізації чужеземних товарів типу «кращий американський смак».

«Вечірній Київ», 25.03.97.

«Ми бачимо, що зайшли в «тупик»... — так сказав президент України на нараді 8.04.97. Спасибі за відвертість, але чому лише зараз констатується, що «зайшли», якщо протягом п'яти років за активною участю і керівництвом прем'єра, а потім президента Л. Кучми туди йшли?

Саме під керівництвом «гаранта» щороку продовжував падати обсяг виробництва та життєвий рівень народу, але водночас під його керівництвом, його ставленики, його міністри і економічні радники щороку обіцяли нам ось-ось уже початок піднесення.

І що цікаво: замість того, щоб усувати безвідповідальних балакунів-фантастів з державних відповідальних посад, президент саме їх таких призначав, що й дозволяло йому забезпечувати безперервність процесу подальшої **імітації реформ**. І все це в умовах, коли в уряді ніколи не було і немає чіткої, заздалегідь прийнятої і обнародованої, зрозумілої і відкритої **ТЕХНОЛОГІЇ РЕФОРМУВАННЯ**.

У кримінальному світі є така спеціалізація — «зłodій на довір'ї», а в Україні вся державна верхівка роками збагачується за рахунок довіри цілого народу, ведучи його «курсом реформ», якого ніхто не бачив.

І тому, розхвалюючи чудовий одяг абсолютно голого короля, його міністр фінансів Ігор Митюков, виступаючи у квітні 1997 року в Лондоні, із щиросердністю віруючого пообіцяв світовому співтовариству початок економічного піднесення в Україні з другого півріччя 1997 року. На підставі чого?

А при чому тут підстави, коли у минулорічному квітні Віктор Пинзеник також обіцяв. Народові треба час від часу щось обіцяти.

Особливо, якщо треба підтримати або створити певну політичну кон'юнктуру.

Тим часом народ не дуже вірить цій команді, бо, як повідомив голова НБУ В. Ющенко, у І кв. 1997 р. за межами банківської системи громадяни вже тримали 4,5 млрд. грн. та 9 млрд. USD.

Відсутність позитивної динаміки вітчизняного виробництва за умови відвертої державної політики сприяння імпорту і податкового пресу для своїх, створила сприятливі підстави для скупників приватизаційних майнових сертифікатів (ПМС) за безцінь. Державний сценарій сертифікатної приватизації в Україні було реалізовано за досить примітивною схемою, вже описаною в літературі: хитрий лихвар оголосив, що дорого скуповує нікому не потрібні шматочки купюри, рознесені вітром в районі банку, а потім склеїв їх між собою і здав у банк купюру номіналом в один мільйон фунтів стерлінгів. Правда, в Україні таких купюр, подрібнених на нікому не потрібні дрібні шматочки, було викинуто сотні і тисячі. У вигляді ПМС.

І хоча державна довірчо-трастово-грошова афера мала більш очевидний характер надурювання, ніж її більш потужна інвестиційно-приватизаційно-майнова сестра з усією її електронно-інформаційною піною навколо сертифікатних аукціонів, проте обидві вони мали те спільне, що створили державний режим сприяння деяким окремим особам за рахунок одуреного загалу.

*Наші ваучери ми з дочкою вклали у розрекламований **державним** телебаченням концерт «Разноекспорт» ще в серпні 1994 р., а також гроші близько 500 USD. За умовами угоди ці суми нам мали повернути через рік, але ось вже 1997 рік надворі, а нам — ні грошей, ні дивідендів. Крім того, я придбав «Лото-облігації Разноекспорту» три штуки по 100000 крб. у **державному** Ощадбанку (відділення № 5441), але той самий Ощадбанк відмовив мені в погашенні їх і грошей не повернув. Усі ці факти можна вважати справжньою організованою **державною** злочинністю проти власного народу.*

Володимир Савицький, «Вечірній Київ», 14.05.97.

Процес тупцювання на місці українських «реформ» почав серйозно непокоїти міжнародні фінансові установи і західних політичних діячів, а тому секретар РНБО України В. Горбулін вимушений був сказати у Вашингтоні, що «корупція в Україні існує і вона вже є головною причиною гальмування реформ».

Отакою була розминка без дипломатичних еківоків напередодні приїзду президента Л. Кучми до Вашингтона по обіцяні Заходом 600 млн. USD «на реформування системи управління». Про попередньо отримані сотні мільйонів USD, що безслідно зникли у чорних дірах корупції (пардон, — «системи управління») та про те, чи можна реформувати корумповану систему управління додатковими фінансовими ін'єкціями, розводиться, на разі, не варто.

У травні 1977 експерти дослідницького центру компаній ГВ/Пі-Бі-Ен поставили перед громадянами України одне запитання — «Україна на правильному шляху чи на хибному, і які причини?» 72% опитаних дружно поставили в основу наших негараздів **корупцію, економічне невігластво, нечесність і некомпетентність урядових осіб**. А 82% опитаних вказали на нерішучість виконавчої влади як головне гальмо реформ. А що в цих умовах робить гарант Л. Кучма? Як завжди в подібних випадках, — виступає, промовляючи слова: «Нинішня податкова система не сприяє розвитку підприємництва, а навпаки — заганяє його в тінь... Реформування АПК практично згортається». За тоном і стилем ці слова нагадують висловлювання Л. Кучми трирічної давнини, коли також йшлося про реформування на селі та підтримку вітчизняного виробника. Ну то й зробіть, пане президенте, — щоб система «сприяла» і «розгорніть» реформування АПК!

Ситуація аналогічна до тієї громовиці, котра гуркоче собі десь у захмарній високості, не даруючи жодної краплини дощу на висохлу землю.

Тому тоді, у червні 1997-го, нічого не змінилося (як і тепер у 1999-му) ні для головного податківця п. Азарова, призначеного Л. Кучмою, ні, тим більше, для виконавчої гілки в цілому, хоча обов'язки прем'єр-міністра тоді було покладено на відомого бійця проти корупції пана Дурдинця.

Тим часом, на рівні праці отих самих вітчизняних виробників, яких на словах «підтримує» президент, відбувається **планомірна, організована державою, антидержавна перебудова**.

За задумом «реформаторів», стратегічною метою господарчих перетворень в Україні є надання тіньовій економіці настільки значних масштабів розвитку та втягування в неї такого великого числа людей-заручників, щоб загальна деморалізація суспільства могла сприяти входженню на владний олімп найкращих представників кримінального світу, які знову створять тоталітарну систему, тільки вже тепер без облудного пропагандистського прикриття примітивною комуністичною казочкою.

«Вечірній Київ», 17.10.97.

Яскравим підтвердженням цих слів є історія прихватизації Васильківського заводу «Електропобутприлад» (зрештою, досить типова), що про неї газета розповідала у

численних публікаціях протягом трьох років. Працівники заводу, навівши неспростовні докази відверто кримінальної приватизації, що її було проведено за участю регіонального відділення Фонду держмайна та місцевої адміністрації, закінчують один із своїх численних листів до державних органів такими словами:

«Занепад заводу обумовлений не тільки загальноекономічними причинами, а, в першу чергу, відсутністю контролю за виконанням законів всіма рівнями державних органів в процесі приватизації та використання такої ситуації ділками від приватизації в своїх корисливих цілях».

Як відомо, контроль за **виконанням** законів якраз **виконавча** влада і має здійснювати.

Ось уже протягом трьох років справа про численні порушення законодавства під час роздержавлення майна Васильківського заводу товчеться в судах, мігруючи від однієї інстанції до іншої...

21.10.97 президент Л. Кучма оголошує на з'їзді ФПУ, що «торговельну війну з Росією не вдалося зупинити». Неначе не знає президент про справжні наміри Росії, про її неухильний постійний експансіоністський тиск на Україну і брехливість її лідерів. Чи, може, не знав він про п'яту колону в Україні, коли підписував чергові принизливі для України документи, переконуючи нас, що «Росія — наш стратегічний партнер»?

Протягом дев'яти місяців 1997 року товарооборот з Росією зменшився на 18%, експорт скоротився на 28%, а від'ємне сальдо становило 1,2 млрд. USD. «Стратегічний партнер» впровадив податок на додану вартість до ціни наших товарів, заблокувавши нам реалізацію (в тому числі: цукру, збиваючи його ціну). Трохи згодом запровадили ПДВ на кордоні й наші економічні мудреці. Але в умовах неадекватного обміну і від'ємного торговельного сальдо цей крок тільки погіршив ситуацію, стимулюючи підвищення цін на товари тих вітчизняних виробників, котрі працюють на СНД-вській сировині і комплектуючих. А звідси — вищі ціни, неплатежі, брак обігових коштів і збільшення внутрішнього боргу по зарплаті (на 1.10.97 борг становив 4,723 млрд. гривень).

«У мене немає іншої мрії, як тільки та, щоб в наступному році були зрушення в економіці», — проголосив Л.Кучма 24.08.97 на аеродромі «Чайка» в Києві...

Президент-мрійник в країні відносної незалежності і перманентної нестабільності, яка просякнута корупцією, хабарництвом, залежить від іноземних кредитів та інвестицій, перетворена на прохідний двір для всіх бажаючих нагріти руки на її багатствах і нещастях її народу, — це, погодьтеся, вже занадто.

Особливо, коли говорить одне, а робить зовсім інше...

«Вечірній Київ», 10 липня 1999 р.